

**ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ
ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ Γ΄ ΕΠΑΛ****ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΝΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ: ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΡΗΣΤΑΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΟΣ: ΜΩΥΣΙΔΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ****A. ΜΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ**

A1. Το άρθρο αναφέρεται στον τοξικό οπαδισμό. Αρχικά, διευκρινίζεται ότι η οπαδική βία είναι διαχρονική στην Ελλάδα, ενώ η σοβαρότητά της αναδείχθηκε μετά τη δολοφονία του Άλκη. Η μαρτυρία του Παναγιώτη αποδεικνύει ότι ο τοξικός οπαδισμός προκαλείται από ακραίες πολιτικές αντιλήψεις, ελκύει μόνο επιθετικά άτομα, δε σχετίζεται με τους συνδέσμους, αλλά έχει βαθύτερες ρίζες. Γι' αυτό, κατά αυτόν, έχουν αυξηθεί οι βίαιοι οπαδοί, ακόμη και νεαρής ηλικίας. Ο αρθρογράφος τεκμηριώνει την ακραία τοξικότητα του οπαδισμού. (λέξεις 73)

A2.**Θεματική περίοδος :** «Τα τελευταία...είναι πολλοί.»**Λεπτομέρειες :** «Το 1991...ένας 46χρονος.»**Κατακλείδα :** δεν εντοπίζεται

Τρόπος Ανάπτυξης : Η παράγραφος αναπτύσσεται με την μέθοδο των **παραδειγμάτων**, εφόσον στις λεπτομέρειες παρατίθενται παραδείγματα από δολοφονίες ανθρώπων που έχουν σημειωθεί στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια εξαιτίας της οπαδικής βίας («Το 1991...ένας 46χρονος.»), προκειμένου να αποδειχθεί ο ισχυρισμός της θεματικής περιόδου ότι τα τελευταία χρόνια έχουν πεθάνει πολλοί άνθρωποι εξαιτίας του τοξικού οπαδισμού («Τα τελευταία...είναι πολλοί.»).

A3. Στη θεματική περίοδο της τρίτης παραγράφου ο αρθρογράφος διατυπώνει ένα ερώτημα («Είναι δυνατόν...τοξική;»). Πρόκειται για μια ευθεία ερώτηση που απευθύνει στον συνεντευξιαζόμενο σχετικά με το αν και ως ποιο βαθμό μπορεί η αγάπη και η αφοσίωση σε μια ομάδα να αποβεί τοξική και κατ' επέκταση να οδηγήσει στον τοξικό οπαδισμό. Με αυτό το ερώτημα ο αρθρογράφος εξασφαλίζει τη συνοχή του κειμένου του, μεταβαίνει ομαλά από το ένα θέμα στο επόμενο, αφού με το ερώτημα εισάγει το νέο θέμα που θα εξεταστεί στην επόμενη παράγραφο. Επιπλέον, με τη χρήση της ερώτησης εκφράζει απορία και προβληματισμό, ενώ το άρθρο αποκτά χαρακτήρα διαλόγου, αληθοφάνεια, εφόσον πρόκειται για μαρτυρία, ζωντάνια, αμεσότητα και παραστατικότητα.

A4.

Επικοινωνιακό πλαίσιο : άρθρο

Τίτλος : Οι πληγές του τοξικού φανατισμού

Πρόλογος : Λίγους μήνες πριν η ελληνική κοινωνία συνταράχθηκε από μια τρομερή δολοφονία ενός 19χρονου αγοριού εξαιτίας οπαδικών διαφορών. Δυστυχώς δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό, αφού η οπαδική βία και ο χουλιγκανισμός έχουν αποκτήσει τρομακτικές διαστάσεις στη σύγχρονη πραγματικότητα. Είναι αναγκαίο, λοιπόν, να καταγραφούν και να εξεταστούν οι ολέθριες συνέπειες αυτού του φαινομένου τόσο για το άτομο, όσο και για την κοινωνία εν γένει.

Κυρίως θέμα :

1^η § συνέπειες στο άτομο :

⇒ **Χούλιγκαν :**

- Εξαχρειώνεται ο άνθρωπος
- Υποβιβάζεται η προσωπικότητά του
- Απογυμνώνεται από ηθικές αξίες
- Αποδεικνύεται το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο και η ελλιπής κρίση του
- Περιθωριοποιείται
- Υφίσταται τις συνέπειες του νόμου-ποινές

⇒ **Θύμα βίας :**

- Αποκτάει ψυχικά τραύματα
- Αισθάνεται φόβο και ανασφάλεια
- Τραυματισμοί, απώλεια ζωής
- Συσσωρεύει μέσα του οργή και αγανάκτηση και γίνεται με τη σειρά του επιθετικό

2^η § συνέπειες στην κοινωνία :

- Περιθωριοποίηση πολιτών
- Αποτελεί δείγμα χαμηλής πολιτισμικής και πνευματικής στάθμης
- Απειλείται η ασφάλεια της κοινωνίας και της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας (καταστροφές, βανδαλισμοί κ.α.)
- Στερεί από πολλούς τη δυνατότητα παρακολούθησης αθλητικών εκδηλώσεων
- Επιτρέπει την πολιτικοποίηση του αθλητισμού
- Αποπροσανατολίζει την κοινωνία από τα φλέγοντα και σοβαρά προβλήματά της

Επίλογος : Συμπερασματικά, η οπαδική βία, ο τοξικός οπαδισμός, ο χουλιγκανισμός δεν αποτελούν νέα φαινόμενα για την ελληνική πραγματικότητα. Εντούτοις, τα τελευταία χρόνια φαίνεται να έχουν αποκτήσει μεγαλύτερες διαστάσεις, επηρεάζοντας το κάθε μέλος της κοινωνίας μεμονωμένα, αλλά και την κοινωνία συνολικά. Αναδεικνύεται, λοιπόν, η επιτακτική ανάγκη να ληφθούν μέτρα για την άμεση και αποτελεσματική αντιμετώπισή τους.

B. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

B1. Το ποιητικό υποκείμενο δηλώνει την πρόθεσή του να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα με ρεαλισμό και να πει τα πράγματα με το όνομά τους, αλλά δεν τα καταφέρνει («Προσπαθώ...καινούριες δυσκολίες.»). Πιο συγκεκριμένα, προσπαθεί να αναγνωρίζει τη βία που υπάρχει γύρω του και να την αντιληφθεί στις πραγματικές της διαστάσεις, χωρίς δικαιολογίες, ωραιοποιήσεις και παρωπίδες. Ωστόσο, συναντά διάφορες δυσκολίες σε αυτή του την προσπάθεια, αφού η βία αλλάζει πρόσημο ανάλογα με την προέλευσή της. Έτσι, πολλές φορές η βία που προέρχεται από τους ισχυρούς εις βάρος των αδυνάτων παρουσιάζεται ως μια ειρηνευτική προσπάθεια, ενώ η βία που χρησιμοποιούν οι φτωχοί και αδύναμοι για να διεκδικήσουν καλύτερες συνθήκες ζωής, υπονομεύεται και χαρακτηρίζεται ένα αναπόφευκτο κακό («Λόγου χάρη...καταπιεσμένων.»). Επιπλέον, οι εκδηλώσεις βίας διαστρεβλώνονται και παραποιούνται από τις αναρίθμητες αναλύσεις των δημοσιογράφων και όσων εκφέρουν δημόσιο λόγο, προκειμένου να εξυπηρετήσουν κάθε φορά τις πολιτικές και ιστορικές σκοπιμότητες της εκάστοτε εξουσίας. Παράλληλα, όμως, η βασικότερη δυσκολία που καλείται να αντιμετωπίσει το ποιητικό υποκείμενο, όσον αφορά τη ρεαλιστική αντιμετώπιση της βίας, είναι οι προσωπικές του ενοχές και παρωπίδες, τα στερεότυπα και οι προκαταλήψεις που πρέπει να ξεπεράσει ο ίδιος για να αντιληφθεί και να κατανοήσει την πραγματικότητα όπως είναι και όχι όπως προβάλλεται («Με δυσκολεύουν...ενοχές.»).

B2. Το ποίημα ανήκει στην μοντέρνα ποίηση. Αρχικά, το ποίημα οργανώνεται σε ένα ενιαίο σύνολο, χωρίς στροφές και ενότητες, και είναι πεζολογικό. Επιπλέον, οι στίχοι είναι άμετροι, δεν έχουν σταθερό αριθμό συλλαβών και δεν υπάρχει ομοιοκαταληξία. Τέλος, χρησιμοποιεί καθημερινές και αντιποιητικές λέξεις που προσιδιάζουν στην καθημερινή ομιλία και δεν συνάδουν με τον ποιητικό λόγο («προσπαθώ να πω τα πράγματα με τ' όνομά τους», «αυτό που λέμε»).

B3. Στο ποίημα κυριαρχεί το α' ενικό πρόσωπο («προσπαθώ να πω», «θα 'θελα πλέον να πω»). Με την επιλογή του συγκεκριμένου ρηματικού προσώπου το ποιητικό υποκείμενο εκφράζει την προσωπική του προσπάθεια να κρίνει ρεαλιστικά και να αντιλαμβάνεται ξεκάθαρα τη βία που υπάρχει γύρω του. Με το α' ενικό πρόσωπο διατυπώνει τα συναισθήματά του, τις προσωπικές του σκέψεις και τις ατομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει. Το ύφος γίνεται προσωπικό και εξομολογητικό, ενώ ο λόγος αποκτά ζωντάνια, οικειότητα και αμεσότητα.

B4. Στους τρεις τελευταίους στίχους του ποιήματος παρουσιάζεται η αληθινή, η βαθύτερη επιθυμία του ποιητικού υποκειμένου που δεν είναι άλλη από το δικαίωμά του να δηλώσει απερίφραστα και ελεύθερα ότι μισεί τη βία από όπου και αν προέρχεται, χωρίς δικαιολογίες και χωρίς ελαφρυντικά («Θα 'θελα...βία.»). Το ποιητικό υποκείμενο στους συγκεκριμένους στίχους φαίνεται να βρίσκεται σε ένα αδιέξοδο, αφού δηλώνει την αγανάκτησή του με την παρούσα κατάσταση που αντιμετωπίζει. Εκφράζει την ειλικρινή του επιθυμία να αναδείξει, να καταγγείλει ότι η βία είναι βία, ανεξάρτητα από το πρόσωπο που την ασκεί και ανεξάρτητα από το πλαίσιο στο οποίο ασκείται. Φαίνεται ότι ψάχνει το θάρρος να υποστηρίξει γενναία την άποψή του και να αναδείξει την προβληματική αντιμετώπιση των ανθρώπων απέναντι στη βία. Κατά τη γνώμη μου,

το άτομο οφείλει να συμβάλει στην αντιμετώπιση κάθε μορφής βίας που ασκείται στη σημερινή κοινωνία. Πρέπει να μην είμαστε αμέτοχοι παρατηρητές, αλλά να ενημερωνόμαστε, να συζητάμε, να καταγγέλλουμε κάθε βίαιο περιστατικό και να παίρνουμε θέση ενάντια στους θύτες, υπερασπιζόμενοι κάθε φορά τα θύματα. Επιπλέον, οφείλουμε να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά για ανάλογα συμβάντα και να επεμβαίνουμε έγκαιρα και αποτελεσματικά για να βοηθήσουμε όποιον και όπως μπορούμε. Άλλωστε, η αλληλεγγύη σώζει ζωές, όπως έχει αποδειχθεί σε πάμπολλες περιπτώσεις.

